

formă stătea ghemuită în fața sursei de căldură. Copiii țipară pe neașteptate, începură să fluiera și, cu lovituri de pietre, luară cu asalt umbra, atacând-o ca niște piraiți adevărați. Fură împroșcați cu ocări. Cerșetorul plecă grăbind pasul, agitănd brațele pe lângă corp. Acolo, în acele zone umede jalonate de ruine, Bidji jupui și prăji animalul la focul cel mic. Fără să clipească devoră patru porții de carne pârlită.

Acum, privea cu un aer ciudat la cei de care tocmai își legase destinul. Chipurile copiilor îi dădeau de înțeles că nicio contestație nu era posibilă, că nu pierduse stima celorlalți, și că, de acum înainte, făcea parte din bandă. Totuși ai fi zis că Bidji pregătește ceva, ca și cum ritualul îndeplinit nu ar fi fost decât preludiul unei ceremonii mult mai vaste, căreia noaptea i-ar împrumuta cadrul ei larg, iar fluviul sonoritățile înfundate. Bidji se ridică, iar banda îl urmă încă o dată. Umbra cerșetorului se desenă între ulucile desprinse ale gardului. Pamela, furioasă, scoase un șuierat de viperă amenințând cu pumnul. Umbra șovăia, apoi dispăru iar. Bidji îi trase pe camarazii săi pe aleea cu pietriș acoperit de hârtii care cobora spre Sena. Se opri arătând cu privirea pământul. Pământul se destrăma dintr-o dată, dând la iveală tubul larg al unei foste canalizări fracturate în mai multe locuri. Bidji îngenunchie și-și afundă încetișor brațul în deschizătură. Mâna scoase o cutie mare de tinichea de metal strălucitor care fusese ciuruită. Copiii se apropiaseră. Armelle se apleca, cu pupilele avide. Micul Benoît sughiță. Moussa îl apucase pe Francisco de cot. Bidji smulse dintr-o dată capacul și acolo, în caseta atât de luminoasă, văzură un soi de inel viu... Copiii exclamă uluiți. Niște animăluțe așezate în cerc se zbăteau, chițcăituri scurte ieșeau din corpurile chirchite, arătându-și pielea de sub

un puf rar. Și creatura se foia, un cerc unduitor, schimbându-și forma neîncetat, dar pe care nimic nu-l putea desface. Cozile lucioase, rozalii, încolăcite, se uneau spre centru, înnodate. Acesta era miezul rozetei scârnave. Bidji șopti încet de tot că era un fenomen extrem de rar. Copiii contemplau un adevărat rege al șobolanilor! Acele animăluțe minuscule care gâfâiau erau șobolani, o întregă generație, nedezlipită, sudată prin cine știe ce întâmplare?... Bidji le spuse că, atunci când dibuise colonia, mama țâșnise din tenebre scheunând... da, niște strigăte care-i înghețaseră sângele-n vine. Pentru prima oară auzea strigătul războinic al șobolanului. Se îndepărtase într-o clipită. Femela șobolan își desfăcea buzele, încordată toată, cu spatele rotunjit, fremătător, apărându-și puii. Bidji luă o piatră și o aruncă din toate puterile. Craniul animalului crăpase cât ai clipi. Mama era moartă, cu burta în sus, obeză și albă printre bucăți de moloz. O tristețe amestecată cu greață îl copleși pe copil. Se dusesse să caute o cutie în care împinse ciorchinele mișcător de pui. A doua zi, ceruse profesorului de desen cu care era prieten adresa bibliotecii. Bidji, singur, se prezentase cu buletinul la intrare. I se explicase mecanismul fișierelor. Găsise două volume mari despre șobolani pe care le consultase îndelung. Unul din ele prezenta o fotografie care făcu să bată inima lui Bidji. Aceași forfoteală de animale se oferea privirii lui. Descoperit viu într-o pivniță la Strassbourg în 1863, acel inel monstruos fusese numit: regele șobolanilor. Și astăzi mai poate fi studiat la muzeul orașului. Începând cu secolul al XIV-lea au fost inventariați mai mulți regi ai șobolanilor, diferite ipoteze sunt emise pentru a explica acest scandal al naturii. Se crede în general că șobolanii, puțin după naștere, înghesuși în vreo gaură strămtă, sub efectul a cine

Bidji veni în prima parte a după-amiezii. Ușa marelui Iglu Stelar fusese lăsată deschisă dinadins. El fu tulburat de acea dungă strâmtă și pală. Avea senzația că se furișea la Élodie. Acțiune secretă, dar permisă. Intră. Mobilul își arcuia volumele de metal și de sticlă traversate de nori de nisip moleculari. Atomi și cristale călătoreau pe sub bolți și prin geometriile încordate ale labirinturilor. Surse luminoase și reflectoare luminau curbe planetare. Mobilul părea astăzi uriaș și simplu, angrenaj asigurându-și singur transportul de energie, canalizarea fluxurilor sale, schimburile, fără eroziune sau frecare. Figură călăuzitoare și dinamică a cărei oscilație celestă nu era frânată de niciun reziduu. Élodie alesese o îmbrăcăminte banală și săracă. Fustă plisată de un gri frumos de doliu, bluză albă. Bidji obișnuit s-o vadă în ținute mai provocatoare și tărcată fu tulburat de această schimbare pe care o percepu fără s-o judece. Élodie era așezată într-o structură tubulară. Bidji se apropie. Ea nu se mișca. Adolescentul înțelese că începuse să-și respecte promisiunea. Numai el urma să aibă inițiativa mișcării. Atunci o spaimă se strecură în sufletul lui. Era singur și fără apărare în fața acestei femei nemișcate asemănătoare unei zeițe în gri și alb. Nu vorbea, nu zâmbea. Și totuși nimic nu era mort pe chipul Cârțiței Celeste. Élodie era neutră. Pagină pe care se putea scrie orice. Nisip mut. Bidji nu îndrăznește să pășească.

Se temea de marele Mobil, mașină a lui Élodie, roțițele nebuniei ei, fiară cu mușchi de sticlă, piramidă a sacrificiului. Preoteasa îl privea cu o uitătură ștearsă. Bidji se așează pe jos. Încercă să se concentreze, să-și regăsească liniștea interioară. Își repeta că nu dorea nimic altceva. Élodie își respecta jurământul. N-avea decât să înainteze, să o călăuzească. Élodie va prinde viața sub degetele adolescentului rege. Bidji se ridică, se apropie de Élodie, privirea i se încrucișă cu a ei. Ea zâmbi ușor ca din adâncul ființei ei, departe, într-un fel de arierplan mai degrabă mental decât vizual. Bidji se aplecă și sărută obrazul tinerei femei. Apoi se întoarse ca să intre în jungla precisă a Mobilului. Deodată îi veni în minte Euthanasie, regele șobolanilor. Se gândi la cei șapte musafiri din ascunziș. Se rugă la acele divinități ale răului. Bidji mergea încet și fără țintă prin desișul de lumină, pe sub arcadele mișcătoare. Mângâia cu degetul fusele și conurile. O baltă de lumină îl liniști, trezind speranța în sufletul lui. Se duse la locul unde băgase dintele femeiei șobolan asasinată. Păstăia lucitoare păstra secretul. Bodji rătăci prin pădure. Coborî fluvii de licăriri, traversă munți transparenți, se înfundă în grote de umbră. Mobilul era calm. Chiar și cataractele sale, șenalurile lui gălăgioase, vârgate de fulgere de lumină, păreau că se supun vreunei rânduielei superioare și pure. Era un fel de peisaj maritim, imens, orchestrat în ritmul său, în succesiunea lui de valuri. Bidji ieși din Mobil. Élodie zâmbea. Bidji îi spuse: „Ajută-mă.” Élodie ridică degetul spre gură și făcu încet: „Șșșt!...” Îl privi pe adolescent cu mai multă atenție, iar privirea ei fu prezentă atât de aproape de Bidji că puteai s-o atingi. Bidji puse mâna pe fusta severă, de un cenușiu mai întunecat decât ochii lui Élodie. Țesătura era

rigidă, dar catifelată. Inima lui Bidji bătea în fața ecranului de lână. Din nou se uită la Élodie și văzu că aceasta din urmă îi răspundea, pupile vii, prietene acum. Atunci ea spuse încetișor: „Fustă gri”...

În mintea lui Bidji se făcu un declac, o bucurie subită în tumultul spaimei. „Fustă gri”, un fel de formulă magică făcându-l să se gândească la cine știe ce imagine de fată cuminte care l-ar fi privit astfel, la vreo școlăriță pe o bancă de școală... Eu sunt, fusta gri... celestă fiică a doliului, zeiță a tristeții... Dar această melancolie trezea în el dorința. Mângâie fusta gri-șoarece. Ce tare-l tulbura acel gri... ca praful. Ridică fusta, iar pulpele lui Élodie apărură nespuse de albe. Fragile și puternice. Era pielea ei, nuditatea ei. Bidji le descoperea pentru prima oară, dând uitării zilele când o văzuse în șort pe sportiva, profana Élodie. Își puse obrazul pe carnea fusiformă. Degetele îi lunecară. Atât de catifelată pielea, zăpadă visată în Zair. Îi ceru să-și desfacă fusta. Élodie se ridică și cu un gest rapid lăsă să cadă grămada de stofă ternă. Bidji văzu slipul lui Élodie, triunghi din zale cenușii. Două linii de grafit desenau câte o dungă pe pulpele de marmură. Bidji simți din nou că îi bate inima mai tare. Era copleșit de frică și de surpriza de a o descoperi pe Élodie în acea oglindă de ape triste. Dar bucuria era acolo, o fericire imposibilă se apropia de Bidji. Dezmierdă inelele țesăturii acolo unde pubisul se bomba umplând-i căușul palmei. Degetele lui urmăriră bridele slipului întinse ca șireturile unei măști la tâmpile. Și atunci el o răsuci pe prietena lui cu mâinile și văzu că în partea cealaltă slipul nu avea vreun triunghi simetric. Numai bridele formau o brățară în susul șalelor. Tot restul era dezvelit. Și Bidji o sărută pe rotunjoara Élodie, prinse în mâini fiecare semilună de carne și limba lui